

Rák – a diagnózis és a terápia lenne a halál valódi oka?

Szinte mindenkinek van olyan ismerőse, akiket szembesítettek már az orvosok egy rákdiagnózissal. Legtöbbjüket néhány év múlva már eltemették. Szinte senki nem kerülheti ki az akadémiai orvostudomány „terápiáit”, csak kevesen járnak más úton – ők életben maradnak. Miért nem kételkedik szinte senki sem az akadémiai orvoslás sikereiben, annak ellenére, hogy az több mint kijózanító?

A betegség lefolyásának sémája az új rákos betegeknél alapjában véve mindig ugyanaz: a beteget elsőként sokkolja, hogy kap egy felfoghatatlan diagnózist, az a diagnózis véget vet az addigi normális életének, majd következik néhány műtét, radioaktív besugárzás és elsősorban kemoterápia, amíg bele nem törődik a sorsába és fel nem adja. A legtöbb eset halállal végződik.

Mindez ráadásul a prominens személyeknél a médiáknak köszönhetően a nyilvánosság előtt zajlik. Patrick Swayze esetében például, aki 2009.09.14-én rákban hunyt el. A Bild 2009.01.19-én még arról számolt be, hogy az orvosok „feladták”:

„De most minden kezelést abbahagyott

(...)

„Az orvosok már semmit nem tudnak tenni érte. Már nem lehet megműteni, leállítottuk a kemoterápiát. Sokat veszít a súlyából és nagyon gyenge.”

De vajon Swayze és minden más rákos beteg valóban a rákban halt-e meg?

Tény, hogy az akadémiai orvostudomány azzal hiteget bennünket, hogy alapjában véve csak egyetlen terápiás lehetőség létezik a rák ellen: kemoterápia vagy sugárkezelés, ill. nem ritka, hogy a kettő kombinációja egyszerre. A színész, Michael Douglas pont ezt a „terápiát” tapasztalta meg, mint ahogy az RP-Online 2010.09.09-én az alábbi tájékoztatást adta:

„Douglas jelenleg alávetette magát egy kemo- és sugárkezelésnek (...) és bizakodik abban, hogy nemsokára meggyógyul a rákból.”

Patrick Swayzenál néhány héttel azelőtt, hogy az orvosok feladták a gyógyulását, még megállapították nála egy hasnyálmirigy- és egy tüdőrákot. Vessünk össze ezzel egy mondatot a Psychologie-Aktuell 2010.08.14-i számának cikkéből:

„A rákdiagnózis általában halálfélelmet vált ki – szakszóval: mortalitási szaliencia.”

Ez a kijelentés most nem meglepetés, legalábbis azok számára, akik egy kicsit pontosabban ismerik a Germán Gyógytudományt. Swayze és a fenti cikk közti összefüggés az, hogy a tüdőrák, amit még általában „tüdőáttét”-nek is neveznek, egy konfliktus-élménysokk következtében keletkezik, melynek érzéstartalma a halálfélelem.

A rutinszerűen, kökeményen elmondott és az elbizonytalanodott páciens arcába csapott rákdiagnózisok pontosan ezt a halálfélelmet váltják ki sokakban, amivel beteljesedik az a jóslat, hogy pl. elindul a látszólagos áttétképződés a tüdőben. Érdekes, hogy az akadémiai orvostudománynak nyilvánvalóan tudomása van erről az összefüggésről, de nem érti, vagy nem akarja megérteni.

Prominens rákos betegek sorra azt a benyomást keltik bennünk, hogy náluk is mekkora sokkot okozott az a szörnyű diagnózis. Azon kívül a médiák előszeretettel, hajszálpontosan beszámolnak azokról a „modern kemoterápiák”-ról, melyeknek ezek a prominens személyek alávetik magukat. Kérdezzék csak meg az ugyancsak rákban megbetegedett barátaikat, hogy milyen „kíméletesen” közölték velük a sorsukat és hogy mit javasoltak neki magasztalva általános gyógszerként?

Swayze a hasnyálmirigy-diagnózisa után még élt 18 hónapot. Az akadémiai orvostudomány szerint halálának oka az alkoholizmusa és a túlzott dohányzás volt – természetesen ez csak egy feltételezés. Érdemleges állítás az akadémiai orvostudományban a rák, illetve a betegségek okait illetően végülis egy sincs.

Swayze tehát a rákos betegségének következményeibe halt bele. Teljesen világos, nem? Feltűnt már Önnek egyáltalán, hogy még soha nem cikkezett egyetlen újság sem arról, hogy a beteg halálát a kemoterápia következményei okozták volna? A betegek „mindig csak a rákjukba halnak bele”.

Ha valaki „rákban hal meg” és kemoterápiát kapott, akkor a halálok soha nem a kemo volt, hanem elhítetik velünk, hogy „túl későn kapta a kemo”, „nem hatott a kemo”, a kemo nem volt elég erős” stb. Senki nem jön rá arra, hogy ez a halálos mérgezés soha, egyáltalán nem vezethet a gyógyuláshoz.

Vagy netán olvastak-e valaha valami negatívumot a kemoterápiáról hivatalos forrásokból vagy orvosoktól? A Der Spiegel csaknem hat évvel ezelőtt megjelentetett egy nyomatékos cikket „Hiábavaló méregkúrák” címmel... Azonban ez mit sem változtatott a helyzeten és azóta sem nyúltak a témához – a „rák terápiája” a kemo. És a tudomány mai állása szerint így van ez a mai napig.

Néhány kívülálló szót mert emelni ez ellen, de őket természetesen minden rendelkezésükre álló eszközzel elhallgattatják. Rájuk fogják, hogy csodadoktor, téves politikai szemléletű, pénzéhez csaló stb. és az ügy világos. Ezekkel az üres rágalmakkal elintézik a kritikusokat és ezzel rendszerint az egzisztenciájukat is tönkre teszik. Dr. Rath, Dr. Hamer és sokan mások ódákat tudnának zengeni róla.

A pácienseknek szánt hazugságpropaganda hatása nem marad el. Ki bízná magát szívesen egy állítólagos csodadoktorra vagy egy állítólagosan politikailag extrém nézeteket valló orvosra? Mégha sokan kritikusan is fogadják ezeket a rágalmakat, mindenesetre van bennük egy rossz érzés: „Mi van, ha ezek a híresztelések mégis igazak? Rá tudom-e bízni magam erre az orvosra? Á, inkább nem, jobb lesz, ha nagy ívben elkerülöm.

Az agyomosott birkaagyakban a kemo elvből nem okozhatja a halál okát, mert hiszen az akadémiai orvostudományban ez a legfontosabb és állítólag az egyetlen sikeres „rákterápia”. Így ez természetesen soha nem okozhat halált. Legalábbis úgy tűnik, hogy a lakosság körében ez a gondolat van bevésődve. Pedig a kemo mérgező hatása teljesen ismert, mint ahogy azt a Der Spiegel is nyilvánosságra hozta.

Tegyük fel, elviszi a három éves autóját a szerelőműhelybe, mert a kuplung egyre jobban szorul. A mester hihetetlenül drága égésoptimalizáló anyagot ad hozzá az üzemanyaghoz és így próbálja a kuplung csökkenő teljesítményét kiegyenlíteni. Ezen kívül úgy átprogramozza a motor működését, hogy a teljesítmény messzemenőkig megingatja a motorblokk mechanikus stabilitását.

Először az lesz az érzése, hogy az autója megint olyan jól húz, mint azelőtt. Néhány hét autózás után azonban a motorban hibák keletkeznek. Az autószerelő ránéz a teljesen tönkre ment hajtóműre és azt mondja: „Mindent megpróbáltunk, többet nem tudtunk tenni. Korábban kellett volna jönnie hozzánk.”

Jóllehet, ez a példa teljesen abszurdnak tűnik és az ilyen autószerelő műhelyek nyakán azonnal ott lenne az ügyészség, az orvostudományban azonban ilyen fent vázolt esetek hivatalosan és teljesen legálisa megtörténnek. Nap, mint nap páciensek ezreinél ezt az eljárást alkalmazzák.

Természetesen a „sugárkezelésre” ugyanaz vonatkozik, mint a kemoterápiára. Ez sem okozza hivatalosan soha sem a rákos beteg halálát. Hogy a „sugárterápia” tematikája már alapjaiban mennyire elmebajos, az kiderül, ha megvizsgálják az alábbi, erősen leegyszerűsített sémát:

- A Földön állandóan ki vagyunk téve egy természetes radioaktív sugárzásnak, ami földi- és kozmikus sugárból, valamint a felvett táplálékainkból adódik. Ez az érték az akkori Német Szövetségi Köztársaságban (NSZK) évi 2,2 millisievert (mSv/év) volt. Ez abszolút veszélytelen, mert ugye „természetesek” és állandóan körülvesz minket – és az elődeinket is körülvette. Pedig önmagában a földi rész 5 mSv/évre is tehető, attól függően, hogy az NSZK mely területén élünk. Indiában ez az érték eléri az 55 mSv/év értéket, sőt, Braziliában az Sepirito Santo területen még 175 mSv-t is eléri. Furcsa, hogy Indiában és Braziliában még egyáltalán élnek az emberek, illetve hogy már rég nem mindenki rákos daganatokkal szaladgál.
- Egyáltalán nem köztudott, hogy az atomerőműveken kívül minden fűtőerőmű radiaktív anyagot bocsát ki a levegőbe. A szén-erőművek környékén a maximális effektív dózis például 1-4 mikrosievert évenként ($\mu\text{Sv}/\text{év}$). Az atomerőművek környékén az érték 0,1 és 5 $\mu\text{Sv}/\text{év}$. A természetes sugárzáshoz képest itt tehát az NSZK-ban kb. 1 ezrelék adódik hozzá az állandóan jelenlévő normális sugárzáshoz, ezért ez teljesen elhanyagolható. Ennek ellenére a mai napig terjesztik az atomerőmű ellenzői a mesét a leukémia előfordulásának gyakoriságáról azoknál a gyermekeknél, akik atomerőmű közelében laktak.

- A röntgen vagy computer-tomográfia esetében ezzel szemben nagyon magas egyszeri adagokat kapunk. Egy koponya CT-felvételnek 2,5 mSv effektív dózisa van, egy vastagbél CT-felvételnek ráadásul 20 mSv, míg egy fog-CT kb. 0,01 mSv-t bocsát ki. Általánosságban kötelesek az orvosok takarékoskodni a röntgenfelvételekkel, de a túl sok röntgensugár károsításáról vagy a rák keletkezéséről nem beszélnek. Pedig dimenziók választják el az itt kibocsátott értékeket az atomerőmű által kibocsátott értékektől.
- A sugárvédelem- és röntgenelőírás szabályzataiban az NSZK-ban az alábbi határértékeket állapították meg: testi dózis összesen 20 mSv/év. Mivel a szerveink különböző méretű felszívókapacitással rendelkeznek, minden szervünkre más és más határértékek vonatkoznak: méh, ivarmirigyek, vörös csontvelő: 50 mSv/év, pajzsmirigy, csontfelület: 300 mSv/év, bőr, kéz, alsókar, láb és boka: 500 mSv/év.
- A „sugárkezelés” az akadémiai orvostudományban elsősorban helyi, szervekre irányuló gammasugárzást használ. A sievert egység helyett ezeket gray-ben számolják. A gammasugárzás esetében azonban a grayt és a sievertet 1:1 arányban számíthatjuk. A tipikus gócdózisok 0,5 és 20 gray között fekszenek, az ún. „rosszindulatú megbetegedéseknél” 45 és 80 gray közti az adagmennyiség. A pajzsmirigynél ráadásul már eléri az 1.000 grayt. Ha ezt átszámítjuk – ugyan csak lokális a dózis –, akkor egy magas sievert sugárkibocsátási értéket kapunk. Az az érdekes, hogy az akadémiai orvostudomány szerint létezik ún. „sztochasztikus sugárkárosodás”, tehát statisztikai kimutatás szerint a sugárkezelés rákos megbetegedést okoz. Egy ilyen megbetegedés valószínűségét egy „sugárkezelés”-t követő 10 éven belül 2%-ra teszik.
- A halálos sugárdózis 100 Sv egyszeri adagban. Egyetlen ember sem éli túl ezt a dózist. Hiroshimában állítólag minden ember meghalt, aki több, mint 6 Sv sugárkezelést kapott. Az LD50 (lethal dosis 50) emberekre vonatkoztatva 4,5 Sv. A „Halálos adag 50” általánosságban egy bizonyos anyag koncentrációjának értéke, mely a vizsgált személycsoport 50%-ára halálos kimenetelű.

Nem tűnt fel valami? Az atomerőművek sugárzása, ami az NSZK természetes sugárzásának egy ezreléke, köztudottan káros, illetve nagyon erősen rákkeltő. A természetes sugárzás ugyan ezerszer magasabb, de az nyilvánvalóan nem káros számunkra, mert mindig és mindenhol jelen van és mindig is ott volt.

A sugárdózis következő magas foka, pl. a röntgen- és CT-felvételek készítésénél olyan értékeket kapunk, melyek már a természetes éves adag többszörösének felelnek meg. Ezt a sugárzást az orvostudományban szintén kvázi ártalmatlannak tekintik. Világos, mert végülis ez a sugárzás messze az ország bizonyos régióinak, illetve a földünk más területeinek természetes értékei alatt vannak. E fölött egy kicsivel kezdődnek a törvényben meghatározott határértékek.

Ha a „sugárkezelés” területén újra jelentősen megemljük az adagszintet, akkor hivatalosan már semmiképpen sem károsodásról van szó, hanem pont az ellenkezőjéről, akkor már gyógyításról beszélnek – láss csodát! Az legfelsőbb szinten a károsodás már egyenesen a halálhoz vezet.

Most hogy van ez? A természetes radioaktív sugárzás töredéke rákkeltő, a normális sugárzás, valamint a diagnózis eljárás során alkalmazott megemelt sugárzás veszélytelen, az erősen megemelt sugáradag „terápia” formájában még gyógyítja is a rákot, majd azután lesz halálos?

Úgy tűnik, hogy itt a fizika lineáris logikájába pontosan két dolog nem illik bele:

1. az atomerőművek extrém gyenge, de állítólagosan „nagyon veszélyes” sugárzásai
2. az állítólagosan „gyógyító”, de túladagolt sugárterápia

Ha pont az ellenkezőjére megfordítjuk fenti két pont hivatalos állításait, akkor stimmelni fog: a valóságban az atomerőmű minimális sugárterhelése ártalmatlan, viszont az akadémiai orvostudomány „sugárkezelései” módfelett pusztítók.

Megint beigazolódnak az a mondás, hogy: „Pont az ellenkezője igaz”. Természetesen senki ne induljon ki abból, hogy az akadémiai orvostudomány hivatalos portfoliójában a rák esetében valóban gyógyító terápiákat ajánlanak fel. Csakis pénzről van itt szó, pénzről és még egyszer pénzről. Mellékesen itt szóba jöhet a népességcsökkentés témája is, jónéhány dolog ugyanis erre utal.

Ha számít Önnek az egészsége, akkor jobban teszi, ha távol tartja magát a kemo- és sugárkezelésektől. Ehelyett inkább tanulja meg a testének biológiáját. Ezt a fajta felelősségvállalás-átvételt ugyan újra meg kell tanulni, de ennek eredményeképpen megszabadulhatun a szándékosan és a megtévesztésig szított betegségektől való félelmektől.

Aki nem akarja vállalni a felelősséget a saját egészségéért, az természetesen továbbra is igénybe veheti az „egészségügyi rendszerünket” és vakon hihet benne. A kérdés csak az, hogy vajon van-e belőle haszna, mert végülis Ön egyedül felelős az életéért és a cselekedeteiért.

Az eredeti cikk letölthető itt: [21. September 2010 Wahrheiten.orgGesundheit25 Kommentare](#)

Fordította: Kelemenné Dévényi Julianna

A szerzői jogok fenntartva. Ez a cikk kizárólag saját használatra engedélyezett, sokszorosítani csak az eredeti cikk írójának engedélyével szabad. A cikk eredeti és magyar nyelvű linkjét azonban továbbadhatja.